

zatajili svojo naravo in so, recimo le naravnost, kot orodje previdnosti božje, polni milosti Gospodove instinktivno čutili, da treba zavednemu katoliku družiti lepe besede, polet navdušenja s plemenitimi bogougodnimi deli. V naravi se je tedaj razcvital lepi majnik, v srcih teh akademikov pa se je prelestno razvijala pomlad živobitnega krščanstva.

Drugi dan je šel Ozanam k M. Baillyju prositi ga, naj prevzame vodstvo nove družbe. Prva konferenca se je vršila meseca maja l. 1833. Junaške akademike je ogovoril M. Bailly, rekoč: Čudim se in hvalim Boga, da smem pozdraviti mladeniče, ki se hočejo posvetiti delu krščanske ljubezni. Bog blagoslovi vaše delo. Ako želite koristiti ubogim in sebi, skrbite, da s karitativnim delom izpodbujate sebe in uboge za krščansko življenje, da se posvečujete v misli na Kristusa, ki trpi v osebi ubogih. Nihče ne išči v tej družbi svoje časti, svoje koristi. Pozabite nase in vso svojo osebnost darujte Kristusu v službi revežev. — Nato so osnovali pravila, napravili prvo zbirko za uboge, molili zanje in družbo postavili pod varstvo sv. Vincencija Pavljana. — Takoj so pričeli z delom. Obrnili so se do sester sv. Vincencija P., da so dobili navodila in naslove za uboge družine. Ozanam je prevzel zanemarjeno družino s petero otroki, mater, ki se je trudila noč in dan za preživljanje otrok in trpela ob možu alkoholiku, ki ji je pobral doma vse, kar se je dalo odnesti, in ponoči po beznicah zapil. Kadar se vrne iz gostilne, nas pretepa, poročala je mati vsa obupana Ozanamu. Ko je poizvedoval o njenih razmerah, je spoznal, da niso poročeni

in da ona lahko zapusti nesrečnega alkoholika. V malo dneh je mladi Ozanam oddal očeta v azil, mater s tremi manjšimi otroki je poslal domov v Bretagno, kamor si je želela, a sama ni mogla, starejša dečka pa je izročil mojstru kot vajenca.

V šolskih počitnicah l. 1833. je potoval Ozanam v Italijo; obiskal je Milan in cerkev Santa Maria de'servi, kjer je bil krščen, mudil se je v raznih drugih mestih, najdalje pa v Florenci, kjer, kakor je pisal domov, vse diha po Danteju a l'altissimo poeta. Takrat se je vnel tudi on za Danteja, o čigar pomenu je pozneje obširno pisal in predaval. — Vrnivši se v Pariz, se je z vso dušo vdal strokovnemu študiju. Ne bojte se, draga mati, da bi zanemarjal svoje pravoslovne nauke. Učim se najmanj sedem do osem ur na dan. Izprevideli boste, da ob takem delu potrebujem tudi razvedrila, in tega najdem v proučevanju literature. Vergil ali Dante pred menoj na mizi zvečer, to je moje razvedrilo. Da sem zvest svojji obljudi, dokazuje to, da so mi ponudili 2000 frankov, da bi tri do štiri ure na dan sodeloval pri nekem znanstvenem časopisu. Jaz sem ponudbo odklonil, da preje dovršim svoje pravoslovne študije. — Koliko žrtev mu je prizadevalo pravoslovje, razvidimo iz pisma, ki ga je pisal bratu l. 1834.: Silno trpim v svoji duši. Muči me še vedno nejasnost glede mojega poklica. Upal sem nekdaj, da bom lahko združeval življenje advokata in modroslovca. Sedaj, ko sem na tem, da kmalu dovršim pravoslovje, čutim, da sem na razpotju. Upam pa, da me Bog ne zapusti in da si bom izbral pravi poklic.

(Dalje.)

FANTAZIJA.

Zložil J. Lovrenčič.

V večnem mestu nebu
žarnice so se že vnele,
v nepreglednih vrstah
modro tlakovane ulice blešče . . .

Rimska cesta je najlepša,
po njej v beli togi —
lilija cvetoča —
angel varih gre.

Prišel je že do predmestja,
ki je v temi zemlje spalo,
in se mislil je vrniti
svojo svetlo pot.

Pa je videl, da iz teme
duša zmučena in trudna
rada bi na Rimsko cesto,
in ji stopil je nasprot:

Kaj bi rada, draga duša?
Rada bi na Rimsko cesto,
ki pripelje v večno mesto
k dobremu Bogu! . . .

Angel varih ji dal roko
in sta k Bogu šla:
duša: rdeča roža,
angel: bela lilija . . .

